

USNESENÍ

Nejvyšší soud rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 21. 12. 2021 o dovolání obviněného M. K. nar. bytem proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 15. 6. 2021, sp. zn. 13 To 106/2021, v trestní věci vedené u Okresního soudu Praha-západ pod sp. zn. 40 T 36/2020, t a k t o :

Podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. se dovolání obviněného **odmítá**.

Odůvodnění:

Rozsudkem Okresního soudu Praha-západ ze dne 16. 2. 2021, sp. zn. 40 T 36/2020, byl obviněný M. K. uznán vinným přečinem podněcování k nenávisti vůči skupině osob nebo k omezování jejich práv a svobod podle § 356 odst. 1, odst. 3 písm. a) tr. zákoníku, kterého se podle skutkové věty výroku o vině daného rozsudku dopustil tím, že (včetně pravopisných chyb a překlepů)

1. „v blíže nezjištěné době, pravděpodobně v roce 2018 na dosud blíže nezjištěném místě pod jménem W. K. vyhotovil článek, který byl dne 9. 7. 2019 s jeho předchozím souhlasem veřejně publikován na internetové stránce .cz pod názvem: „W. K.: Je budoucnost Evropy islámská?“, ve kterém usiloval o vyvolání a posílení nenávisti čtenářů vůči všem osobám vyznávajícím islám a vůči všem přistěhovalcům, přičemž v celém textu čtenářům cíleně předestírá katastrofickou vizi budoucnosti, která podle něj nastane, jestliže nebudou vůči všem imigrantů použity silové prostředky, mimo jiné následujícími vyjádřeními: Jde zejména o benevolenci k muslimské kriminalitě, štědré peněžní dary a implantování islámu do celého veřejného prostoru. Všechny uvedené možnosti také establishment bohatě využívá a z Evropanů se tak postupně stávají bezprávní otroci, u nichž je jakýkoli pokus o odpor trestán. Evropská aristokracie k tomu používá bezpečnostní a justiční aparát, ze strany muslimů jde většinou o fyzické násilí.

Jestliže současné ohrožení islámem srovnáme například s dobou, kdy Evropa byla ohrožena nacismem, tak jde o relativně jednoduchou situaci. Druh ohrožení je sice stejný (zotročení, či fyzická likvidace), avšak muslimský svět je, na rozdíl od tehdejšího nacistického Německa, technologicky, a tedy i vojensky, na mnohem nižší úrovni, než Západ. Naše schopnost vymazat muslimské země ze zemského povrchu v rádech hodin se dá považovat za poměrně výhodnou vyjednávací pozici.

Argument „buď uděláš, co říkám, nebo nebudeš“ je srozumitelný úplně každému a v každé době.

S několika helikoptéry a rychlými čluny vyzbrojenými kulomety a kamerami jde o misi, která by trvala řádově týdny, maximálně měsíce, navíc se zanedbatelným rozpočtem. Lokalizovat lodě s migranty a poslat je ke dnu je z vojenského hlediska triviální záležitostí, která by se dala pojmout jako cvičení kadetů prvního ročníku vojenských škol. Stejně tak není, při dnešních informačních technologiích, problém rozšířit po třetím světě informaci, že každý pokus o vstup do Evropy končí smrtí.

Stimulů, které by invazní etnikum motivovaly k opuštění Evropy, je celá řada; reformou sociální politiky počínaje (stejně je potřebná) a již výše zmíněným argumentačním esperantem konče. Který z uvedených motivačních prvků bude převládat, nyní nelze odhadnout, avšak je zřejmé, že se čím dál rychleji dostáváme do bodu, kdy odsun nebude moci proběhnout jinak, než prostřednictvím plošné a důrazné perzekuce. Komunita invazního etnika na našem území začíná být už příliš početná a zároveň příliš přesvědčená o vlastní převaze. Dá se proto, z její strany, předpokládat jistá prodleva v pochopení, že celou věc myslíme smrtelně (to slovo bude důležité) vážně a hodláme ji dotáhnout do konce.

2. v blíže nezjištěné době, pravděpodobně v roce 2018, na dosud blíže nezjištěném místě pod jménem M██████ W██████ K██████ vyhotovil za účelem veřejného publikování článek, který byl následně dne 31.8.2019 v 10:59 hodin zveřejněn na internetových stránkách www.████████.████████.cz pod názvem „M██████ W██████ K██████ Řešení migrace“, ve kterém hrubě urážel a znevažoval negroidní rasu a arabské etnikum a současně usiloval o vyvolání nebo posílení nenávisti čtenářů vůči negroidní rase a arabskému etniku a k omezení jejich práv a svobod, přičemž v celém textu čtenářům cíleně předestírá katastrofickou vizi budoucnosti, která podle něj nastane, jestliže nebudou vůči všem imigrantů použity silové prostředky, mimo jiné následujícími vyjádřeními:

Útočníci proto neměli být deportováni, ale postřeleni a videozáznam z této akce měl být šířen po sociálních sítích.

Pokud si chceme živěji představit všechny důsledky strategie č. 1 „Podvolení“, tak bychom se neměli dívat ani tak na osud amerických indiánů, jako spíše na osud Židů v Německu za 2. světové války, ovšem s jedním rozdílem: na plynové komory budeme vzpomínat jako na gentlemansky a humánně vedenou genocidu (Afričané jsou přeci jenom o něco živočišnější než Němci).

Abychom eliminovali možnost odporu, museli bychom na dobytých územích, minimálně na přechodnou dobu, zavést velmi brutální režim s použitím veškerých představitelných metod potlačení odporu. Protože nemáme dostatečné množství vojáků ani civilistů k obsazení jednotlivých zemí, museli bychom na místě nechávat pouze správce se slabou posádkou. Ti by v případě rozsáhlejší revolty zemi urychleně opustili a následovala by brutální odvěta. Aby nedošlo k nedorozumění; armáda by se rozhodně nezdržovala s hledáním konkrétních „pachatelů“ tak, jak tím ztrácí čas (a často i lidi) v současné době.

Varianta „Kolonizace“ je vojensky, diplomaticky a ekonomicky velmi náročná, ale přístup k africkému přírodnímu bohatství by tyto nevýhody zřejmě dokázal vykompenzovat. Uvedené řešení vychází z historické zkušenosti, bere v úvahu obecné vzorce chování jednotlivých společností a zohledňuje demografický vývoj i technologickou vyspělost dotčených entit. Z těchto důvodů se varianta „Kolonizace“ dá považovat za realistickou. Ztráty na životech by se pohybovaly v desítkách milionů, tedy řádově níž, než varianty „Podvolení“ a „Marshallův

plán pro Afriku“. Protože by šlo o ztráty prakticky výhradně z řad Afričanů a zároveň by uvedená strategie umožnila přežití evropské civilizace, tak ji (alespoň z pohledu Evropana netrpícího oikofóbií) můžeme prohlásit za zatím nejpříjemnější.

3. v blíže nezjištěné době, pravděpodobně v roce 2018, na dosud blíže nezjištěném místě pod jménem M [redacted] W [redacted] K [redacted] vyhotovil za účelem veřejného publikování článek, který byl následně dne 15.5.2018 v 8:10 hodin zveřejněn na internetových stránkách [www.\[redacted\].cz](http://www.[redacted].cz) pod názvem „M [redacted] W [redacted] K [redacted] **Boj s pašeráky migrantů je hloupost**“, ve kterém usiloval o vyvolání a posílení nenávisti čtenářů vůči negroidní rase a arabskému etniku tím, že je úmyslně hrubě urážel a znevažoval a psal o jejich fyzické likvidaci mimo jiné následujícími vyjádřeními:

Tento tématický okruh by měl být nosnou osou celé kampaně. Základem by měly být velmi syrové a realistické spoty: pobřežní stráž rozstřílí člun s migranty, pohraniční stráž rozstřílí skupinu pokoušející se překročit evropské hranice, nelidské podmínky v evropských utečeneckých táborech, svědectví přeživších o brutálním zacházení, kterého se jim, po zatčení na hranicích, od Evropanů dostalo. Pokud jsou podobná videa schopna vyvolat vojenskou akci největší mocnosti na světě, tak je prakticky jisté, že by velmi účinně oslovila také cílovou skupinu složenou převážně z nevzdělaných, líných a násilnických negramotů.“

Za uvedené jednání byl obviněný M [redacted] K [redacted] odsouzen podle § 356 odst. 3 tr. zákoníku a § 67 odst. 2 písm. b), odst. 3 tr. zákoníku a § 68 tr. zákoníku k peněžitému trestu ve výměře 30 denních sazeb po 1 000 Kč, tj. v celkové výši 30 000 Kč.

Proti rozsudku Okresního soudu Praha-západ ze dne 16. 2. 2021, sp. zn. 40 T 36/2020, podal obviněný M [redacted] K [redacted] odvolání, o kterém rozhodl Krajský soud v Praze usnesením ze dne 15. 6. 2021, sp. zn. 13 To 106/2021, tak, že odvolání podle § 256 tr. ř. zamítl.

Proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 15. 6. 2021, sp. zn. 13 To 106/2021, podal následně obviněný Michal Kraft prostřednictvím svého obhájce dovolání opírající se o důvody dovolání podle § 265b odst. 1 písm. a), g) a l) tr. ř. Obviněný v rozsáhlém dovolání v části I. namítl, že předmětný rozsudek i odvolací usnesení jsou nesprávné, vydané na základě zjevně nedostatečně a neúplně zjištěného skutkového stavu a nedostatečného a vadného právního hodnocení. Obviněný vyjádřil názor, že ustanovení § 356 tr. zákoníku je z legislativně technického hlediska vadné pro svou neurčitost a nesrozumitelnost, navíc je ve zjevném rozporu s Ústavou republiky a Listinou základních práv a svobod. Konstatoval, že na tuto skutečnost upozornil soudy obou stupňů a následně soudy vyzval, aby podaly Ústavnímu soudu návrh na zrušení tohoto ustanovení, avšak soudy na tuto námitku a návrh nijak nereagovaly. Dále dovolatel obsáhle rozebral, v jakých směrech shledává legislativně vadnou konstrukci předmětného ustanovení a jeho nesmyslnost, když rozhodují osobní pocity či názory, přičemž citoval judikaturu Ústavního soudu a obecně odkázal na rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva. V části II. dovolání uvedl, že v rámci trestního řízení podal obviněný návrh, aby obžaloba byla v souladu s § 185 tr. ř. bezodkladně přezkoumána, a v případě, že soud nedospěje bezprostředně k závěru, že je nezbytné vyhovět návrhu obviněného a věc vrátit k došetření, aby ve věci bylo nařízeno předběžné projednání žaloby dle § 186 tr. ř. Tento návrh byl podrobně zdůvodněn a na tam obsažené zdůvodnění dovolatel odkázal a učinil ho součástí dovolání. Obviněný konstatoval, že soud prvního stupně pochybil, neboť předběžné projednání obžaloby nenařídil ani se k tomuto návrhu nevyjádřil. Dále

dovolatel v této části (a rovněž v části VIII. dovolání) nesouhlasil s odmítnutím důkazních návrhů soudem prvního stupně, přičemž uvedl, že toto odmítnutí je fakticky odmítnutím spravedlnosti a projevem zvláště. V části III. dovolání obviněný namítl místní nepřislusnost soudu prvního stupně, když dle jeho názoru byla dána místní příslusnost Obvodního soudu pro Prahu 2. V částech IV. a V. obviněný uvedl, že trestní stíhání mělo být soudem zastaveno, přičemž státní zástupci v samotných počátcích trestního řízení projevíli na věc různé názory. Dále vyjádřil názor, že se soudy nezabývaly tím, zda nastaly důvody pro omezení svobody projevu podle čl. 17 Listiny základních práv a svobod (dále jen LZPS). V této souvislosti poukázal na článek 17 LZPS, jakož i na článek 10 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, kdy i samotný Evropský soud pro lidská práva ve svých rozhodnutích uvádí, že musí být při zásahu do svobody projevu důsledně zkoumáno, zda odpovídá naléhavé společenské potřebě a zda jsou důvody nejen relevantní, ale i dostatečné. Znovu rozebral příslušná ustanovení LZPS a nutnost provádět test proporcionality. V části VI. dovolání obviněný zpochybnil své autorství předmětných textů, když konstatoval, že se k autorství textů nikdy nedoznal a že soudem předestřené texty byly zveřejněny na stránkách třetích osob bez jeho přičinění, přičemž on sám tyto texty nikdy nezveřejnil. Dále dovolatel v části VII. dovolání uvedl, že se soud prvního stupně „nijak nevyjádřil“ k subjektivní stránce jeho jednání, přičemž současně vyjádřil názor, že subjektivní stránka trestného činu ve smyslu úmyslu přímého nebo alespoň eventuálního nejen že nebyla naplněna, ale nebyla soudem ani zkoumána. V části VIII. dovolání dovolatel uvedl další procesní námítky proti procesnímu postupu odvolacího soudu u veřejného zasedání. Namítl, že odvolací soud mu ve veřejném zasedání upřel právo učinit další důkazní návrhy (respektive po zamítnutí písemných se na ústní nezeptal) a že nedal dovolateli ani jeho obhájci prostor k závěrečným řečem a dovolateli ani k pronesení posledního slova. Tímto vadným procesním postupem bylo zabráněno obviněnému i jeho právnímu zástupci, po úvodním přednesení odvolání, jakkoliv se v odvolacím řízení dále hájit. Takový postup je procesně zcela nepřijatelný a je i zjevným porušením práva obviněného na spravedlivý proces. V části IX. pak obviněný znovu zpochybnil naplnění některých zákonných znaků žalovaného přečinu, zejména pokud jde o subjekt, když není pravda, že se k napsání článků doznal, respektive nepotvrdil své autorství, a subjektivní stránku. V této souvislosti uvedl, že orgány činné v trestním řízení se vůbec nezabývaly tím, zda obviněný je skutečným autorem šetřených textů, když se spokojily s pouhou identifikací e-mailové adresy a přehlédly, že název e-mailové adresy nelze považovat za dostatečný důkaz autorství konkrétního textu. Nebyl nijak prokázán úmysl autora textů podněcovat nenávisť. Námítky vznesl i proti obžalobě, která je dle jeho názoru zcela kusá a nedostatečná, v rozporu s požadavkem, aby v ní byly obsaženy veškeré podstatné a rozhodné skutečnosti. V tomto bodu se rovněž zabýval problematikou skutkového omylu dle § 18 tr. zákoníku. Prohlásil, že nevěděl a nadále neví o tom, že by formulace, které byly soudem předestřeny a které soud považuje za podněcující nenávisť, mohly k nenávisti podněcovat.

Z uvedených důvodů obviněný navrhl, aby Nejvyšší soud (pokud věc nepředloží k posouzení Ústavnímu soudu České republiky) zprostil obviněného obžaloby, případně aby napadené rozhodnutí zrušil, aby zrušil také rozsudek Okresního soudu Praha-západ ze dne 16. 2. 2021, sp. zn. 40 T 36/2020 a aby věc vrátil soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.

Státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství využil svého práva a k dovolání obviněného se vyjádřil. Ve svém vyjádření stručně shrnul dosavadní průběh trestního řízení a dále uvedl, že s námítkami dříve vyslovenými se již vypořádaly soudy v odůvodnění svých rozhodnutí. S argumentací soudů se ztotožňuje a v podrobnostech na ni pro stručnost

odkazuje. Zásadní námitkou je dovolatelovo tvrzení v části I. dovolání o neústavnosti a neurčitosti samotné skutkové podstaty předmětného přečinu podněcování k nenávisti vůči skupině osob nebo k omezování jejich práv podle § 356 tr. zákoníku. Tato námitka je zjevně neopodstatněná. K tomu v první řadě poukazuje na způsob, jakým se s totožnou námitkou vypořádal odvolací soud v odstavcích 9-13 odůvodnění svého usnesení napadeného tímto dovoláním. S argumentací soudu se ztotožňuje. Také v této části odpovídá dovolání uplatněnému dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., neboť dovolatel za užití uvedené argumentace dílem popírá trestnost a dílem „společenskou nebezpečnost“ svého jednání. Ačkoliv užívá terminologie podle trestního zákona platného toliko do 31. 12. 2009, patrně má na mysli škodlivost podle § 12 odst. 2 tr. zákoníku, byť ani toto ustanovení ve svém dovolání neuvádí. Se škodlivostí jednání dovolatele se přílehlavě vypořádal nalézací soud v odstavci 13 odůvodnění svého rozsudku. I v této části je dovolání zjevně neopodstatněné, neboť i z uvedeného pohledu je právní posouzení skutku správné. Pokud dovolatel v části II. svého dovolání odkazuje na odůvodnění svého návrhu na předběžné projednání obžaloby, je takový návrh v dovolacím řízení nepřipustný. Pokud dovolatel v této části a dále v části VIII. svého dovolání nesouhlasí s odmítnutím svých důkazních návrhů, již nalézací soud v odstavci 2 odůvodnění svého rozsudku odůvodnil odmítnutí navrhovaných důkazů jejich nadbytečností. Jedná se o námitku procesní nezakládající žádný z dovolacích důvodů. Pokud dovolatel v částech II. a III. svého dovolání namítá místní nepříslušnost nalézacího soudu, konstatuje, že dovolací důvod může založit toliko nepříslušnost věcná, nikoliv místní. V této části tedy dovolání opět neodpovídá žádnému z dovolacích důvodů. Žádnému dovolacímu důvodu neodpovídá ani námitka dovolatele v části IV. dovolání, že státní zástupci v samotných počátcích trestního řízení projevíli na věc různé názory. Pokud dovolatel v části VI. svého dovolání zpochybňuje své autorství předmětných textů, vypořádal se s touto námitkou soud nalézací v odstavci 4 odůvodnění svého rozsudku a odvolací soud v odstavci 8 odůvodnění svého usnesení. Tvrzení dovolatele v části VII. dovolání, že nalézací soud se „nijak nevyjádřil“ k subjektivní stránce jeho jednání, je v rozporu s argumentací tohoto soudu v odstavci 12 odůvodnění rozsudku, že dovolatel jednal přinejmenším v úmyslu nepřímém. V části VIII. svého dovolání činí dovolatel, vedle již zmíněných námitek proti odmítnutí důkazních návrhů nalézacím soudem, další procesní námitky i proti procesnímu postupu odvolacího soudu u veřejného zasedání. Tyto námitky jsou nové – týkají se části řízení po podání odvolání. Dovolatel v podstatě namítá, že odvolací soud mu ve veřejném zasedání upřel právo učinit další důkazní návrhy (respektive po zamítnutí písemných se na ústní nezeptal) a že nedal dovolateli ani jeho obhájci prostor k závěrečným řečem a dovolateli ani k pronesení posledního slova. Z pohledu judikatury je patrné, že ani kdyby k dovolatelem tvrzeným omezením jeho závěrečného přednesu došlo, nemohlo by se jednat o vadu zakládající porušení zásad spravedlivého procesu. Pokud k takovému porušení zásad spravedlivého procesu nedošlo, jedná se jen o procesní námitku proti způsobu vedení řízení, která žádnému z dovolacích důvodů neodpovídá.

Shrnu, že konkrétní námitky uvedené dovolatelem dílem neodpovídají žádnému dovolacímu důvodu a dílem se jedná o opakování námitek, uplatněných obviněným již v řízení před soudem prvního stupně a v odvolacím řízení, se kterými se soudy obou stupňů již dostatečně a správně vypořádaly.

S ohledem na skutečnosti uvedené výše navrhl, aby Nejvyšší soud podané dovolání podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl jako zjevně neopodstatněné.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) shledal, že dovolání obviněného je přípustné [§ 265a odst. 1, 2 písm. h) tr. ř.], bylo podáno osobou oprávněnou prostřednictvím obhájce, tedy podle § 265d odst. 1 písm. c) tr. ř. a v souladu s § 265d odst. 2 tr. ř., přičemž lhůta k podání dovolání byla ve smyslu § 265e tr. ř. zachována.

Protože dovolání lze podat jen z důvodů uvedených v § 265b tr. ř., bylo dále nutno posoudit, zda námitky vznesené obviněným naplňují jím uplatněné zákonem stanovené dovolací důvody, jejichž existence je současně nezbytnou podmínkou provedení přezkumu napadeného rozhodnutí dovolacím soudem podle § 265i odst. 3 tr. ř.

Ve smyslu ustanovení § 265b odst. 1 tr. ř. je dovolání mimořádným opravným prostředkem určeným k nápravě výslovně uvedených procesních a hmotněprávních vad, ale nikoli k revizi skutkových zjištění učiněných soudy prvního a druhého stupně ani k přezkoumávání jimi provedeného dokazování. Těžiště dokazování je totiž v řízení před soudem prvního stupně a jeho skutkové závěry může doplňovat, popřípadě korigovat jen soud druhého stupně v řízení o řádném opravném prostředku (§ 259 odst. 3, § 263 odst. 6, 7 tr. ř.). Tím je naplněno základní právo obviněného dosáhnout přezkoumání věci ve dvoustupňovém řízení ve smyslu čl. 13 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a čl. 2 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě. Dovolací soud není obecnou třetí instancí zaměřenou na přezkoumání všech rozhodnutí soudů druhého stupně a samotnou správnost a úplnost skutkových zjištění nemůže posuzovat už jen z toho důvodu, že není oprávněn bez dalšího přehodnocovat provedené důkazy, aniž by je mohl podle zásad ústnosti a bezprostřednosti v řízení o dovolání sám provádět (srov. omezený rozsah dokazování v dovolacím řízení podle § 265r odst. 7 tr. ř.). Pokud by zákonodárce zamýšlel povolat Nejvyšší soud jako třetí stupeň plného přezkumu, nepředepisoval by katalog dovolacích důvodů. Už samo chápání dovolání jako mimořádného opravného prostředku ospravedlňuje restriktivní pojetí dovolacích důvodů Nejvyšším soudem (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 5. 2004, sp. zn. IV. ÚS 73/03). Nejvyšší soud je vázán uplatněnými dovolacími důvody a jejich odůvodněním (§ 265f odst. 1 tr. ř.) a není povolán k revizi napadeného rozsudku z vlastní iniciativy. Právně fundovanou argumentaci má přitom zajistit povinné zastoupení obviněného obhájcem – advokátem (§ 265d odst. 2 tr. ř.).

Nejvyšší soud předně zjistil, že většinu námitek deklarovaných v dovolání obviněný uplatnil již v předcházejících stadiích trestního řízení v rámci své obhajoby, a tyto námitky byly i součástí odvolací argumentace proti rozsudku soudu prvního stupně. Jde proto pouze o opakování obhajoby, se kterou se již vypořádaly rozhodující soudy v odůvodnění svých rozhodnutí. Judikatura Nejvyššího soudu vychází z názoru, podle něhož opakuje-li obviněný v dovolání v podstatě jen námitky uplatněné již v řízení před soudem prvního stupně a v odvolacím řízení, se kterými se soudy obou stupňů dostatečně a správně vypořádaly, jde zpravidla o dovolání zjevně neopodstatněné ve smyslu § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. (srov. Soubor rozhodnutí Nejvyššího soudu 7/2002 – T 408). Porovnáním námitek obviněného uplatněných před soudem prvního stupně a v odvolacím řízení s námitkami, které uplatňuje nyní v dovolání, je zřejmé, že obviněný uplatňuje v podstatě takové námitky, s nimiž se již soud prvního stupně a také odvolací soud v souladu se zákonem vypořádaly. Obviněný zjevně zaměňuje dovolání za další odvolání a přehlíží, že dovolací soud je oprávněn přezkoumat napadené rozhodnutí pouze v případě námitek odpovídajících důvodům dovolání taxativně uvedeným v § 265b tr. ř.

Podle § 265b odst. 1 písm. a) tr. ř. lze dovolání podat, jestliže ve věci rozhodl věcně nepřislušný soud, nebo soud, který nebyl náležitě obsazen, ledaže místo samosoudce rozhodoval senát nebo rozhodl soud vyššího stupně.

Nejvyšší soud zdůrazňuje, že prostřednictvím dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. a) tr. ř. lze namítat pouze věcnou nepřislušnost soudu. Pokud dovolatel rozporuje příslušnost místní, nelze takovouto námitku podřadit dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. a) tr. ř. Nad rámec dovolacího řízení Nejvyšší soud nicméně dodává, že Okresní soud Praha-západ byl věcně příslušným k řízení v projednávané věci. Podle § 16 tr. ř. řízení v prvním stupni koná, jestliže trestní řád nestanoví něco jiného, okresní soud. Podle § 17 odst. 1 tr. ř. koná krajský soud v prvním stupni řízení o trestných činech, pokud za ně zákon stanoví trest odnětí svobody, jehož dolní hranice činí nejméně pět let, nebo pokud za ně lze uložit výjimečný trest. Krajský soud dále koná řízení v prvním stupni o trestných činech uvedených v ustanoveních § 17 odst. 1 písm. a) až d) tr. ř., za zákonem vymezených podmínek v případě trestného činu opilství (§ 17 odst. 2 tr. ř.) a též o dílčích útocích pokračujícího trestného činu, jestliže postupem podle § 45 tr. zákoníku přichází v úvahu rozhodnutí o vině některého z trestných činů uvedených v § 17 odst. 1 nebo 2 tr. ř. (§ 17 odst. 3 tr. ř.). V projednávané věci se konalo řízení pro přečin podněcování k nenávisti vůči skupině osob nebo k omezování jejich práv a svobod podle § 356 odst. 1, odst. 3 písm. a) tr. zákoníku, tj. pro trestný čin, u něhož sazba trestu odnětí svobody činí šest měsíců až tři roky. Protože se dále nejedná o žádný z případů předvídaných ustanovením § 17 tr. ř., uplatní se § 16 tr. ř., podle něž koná řízení v prvním stupni okresní soud. Nejvyšší soud proto uzavírá, že pravidla o věcné příslušnosti soudu byla v projednávané věci respektována.

Obviněný ve svém dovolání dále uplatnil dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., podle kterého lze dovolání podat, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotněprávním posouzení. V mezích tohoto dovolacího důvodu je pak možno namítat, že skutek zjištěný soudem byl nesprávně právně kvalifikován jako trestný čin, třebaže nejde o trestný čin nebo sice jde o trestný čin, ale jeho právní kvalifikace neodpovídá tomu, jak byl skutek ve skutkové větě výroku o vině popsán. Z těchto skutečností pak vyplývá, že Nejvyšší soud se nemůže odchýlit od skutkového zjištění, které bylo provedeno v předcházejících řízeních, a protože není oprávněn v rámci dovolacího řízení jakýmkoliv způsobem nahrazovat činnost nalézacího soudu, je takto zjištěným skutkovým stavem vázán (srov. rozhodnutí Ústavního soudu II. ÚS 760/02, IV. ÚS 449/03). Povahu právně relevantních námitek nemohou tedy mít námitky, které směřují do oblasti skutkového zjištění, hodnocení důkazů či takové námitky, kterými dovolatel vytýká soudu neúplnost provedení dokazování. Ke shora uvedenému je dále vhodné uvést, že závěr obsažený ve výroku o vině je výsledkem určitého procesu. Tento proces primárně spadá do pravomoci nalézacího soudu a v jeho průběhu soudy musí nejprve zákonným způsobem provést důkazy, tyto pak hodnotit podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu a výsledkem této činnosti je zjištění skutkového stavu věci. Nejvyššímu soudu tedy v rámci dovolacího řízení nepřisluší hodnotit správnost a úplnost zjištěného skutkového stavu věci podle § 2 odst. 5 tr. ř. ani přezkoumávání úplnosti provedení dokazování či se zabývat otázkou hodnocení důkazů ve smyslu § 2 odst. 6 tr. ř. Námitky týkající se skutkového zjištění, tj. hodnocení důkazů, neúplnosti dokazování apod. nemají povahu právně relevantních námitek.

Pokud jde o trestný čin, kterým byl obviněný uznán vinným, jímž je přečin podněcování k nenávisti vůči skupině osob nebo k omezování jejich práv a svobod podle § 356 odst. 1, odst. 3 písm. a) tr. zákoníku, je na místě připomenout, že tohoto trestného činu se dopustí ten, kdo veřejně podněcuje k nenávisti k některému národu, rase, etnické skupině, náboženství, třídě nebo jiné skupině osob nebo k omezování práv a svobod jejich příslušníků, a spáchá takový čin tiskem, filmem, rozhlasem, televizí, veřejně přístupnou počítačovou sítí nebo jiným obdobně účinným způsobem.

Ve vztahu k tomuto trestnému činu obviněný zjednodušeně řečeno namítl jednak nedostatek subjektivní stránky (zavinění), jednak rozporuje naplnění znaku *podněcování* a *nenávist* a konečně namítl „nulovou“ společenskou nebezpečnost jeho jednání.

Pokud jde o skutkovou podstatu přisouzeného přečinu, Nejvyšší soud je ve shodě se soudy nižších stupňů toho názoru, že obviněný svým komentářem naplnil všechny její znaky, tedy i v dovolání zpochybněné znaky spočívající v *podněcování* a *nenávisti*, a to z níže uvedených důvodů.

Ke znaku podněcování lze uvést, že *podněcováním je třeba rozumět projev, kterým pachatel zamýšlí vzbudit u jiných osob nenávist k některému národu, etnické skupině, rase, náboženství, třídě nebo jiné skupině osob, anebo vyvolat jednání dalších osob vedoucí k omezování práv a svobod jejich příslušníků. Nezáleží na formě projevu (ústní či písemná aj.)* – ŠÁMAL, Pavel, ŠÁMALOVÁ, Milada. § 356. In: ŠÁMAL, Pavel a kol. *Trestní zákoník II. § 140 až 421. Komentář*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 3307. *Může být činěno přímo a otevřeně či skrytě a zahaleně (např. formou narážek, dvojsmyslů, symbolických odkazů, řečnických otázek). Posuzování celkového kontextu je tak nadmíru důležité. U jednorázových projevů (například učiněných na sociálních sítích) není možné omezit se při dokazování toliko na obsah tohoto výroku, ale je třeba zvažovat celý kontext, zejména například další reakce pachatele na kritické komentáře k tomuto projevu* – PROVAZNÍK, Jan. § 356. In: ŠČERBA, Filip a kol. *Trestní zákoník. Komentář*. § 205 – 421. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, s. 2947.

V nyní projednávané věci, je zřejmé, že obviněný předmětnými články nepřímou vzbuzoval u jiných osob nenávist k určitým skupinám obyvatelstva, jejichž představiteli budou Evropané ohrožováni a ničení. Význam těchto článků byl totiž právě takový, jaký dovodily soudy nižších stupňů, tedy že obviněný veřejně nabízel řešení migrace cestou různých násilných řešení, které naprosto popírají lidskou důstojnost osob, vůči kterým jsou tyto projevy namířeny. Jsou zde rovněž obsaženy konkrétní návrhy k diskusi, jak by mělo být s dotčenou skupinou obyvatel naloženo, čímž jednoznačně podněcují k nenávisti vůči dané skupině osob.

Tento závěr přitom mj. jednoznačně podporuje i celkový způsob vyjadřování obviněného, přičemž nejde o pachatele se sníženým intelektem nebo bez potřebného rozhledu a právního povědomí. Jak vyplývá z výše citované odborné literatury, celkový kontext projevů pachatele je při posuzování určitého výroku nutno zohledňovat a posuzované vyjádření, komentář či jiný projev z něj nelze vytrhávat.

S právě uvedeným souvisí i otázka zavinění (subjektivní stránky). Závěr o zavinění, který, ačkoliv je závěr o naplnění subjektivní stránky skutkové podstaty trestného činu bezpochyby závěrem právním, se totiž musí zakládat na skutkových zjištěních soudu

vyplývající z provedeního dokazování, stejně jako závěr o objektivních znacích trestného činu. Skutečnosti duševního (psychického) života významné pro právní závěr o tom, zda tu je zavinění a v jaké formě, jsou předmětem dokazování právě tak jako všechny ostatní okolnosti naplňující znaky trestného činu. Okolnosti subjektivního charakteru lze zpravidla dokazovat jen nepřímou, a to z okolností objektivní povahy, ze kterých se dá podle zásad správného myšlení usuzovat na vnitřní vztah pachatele k porušení nebo ohrožení zájmů chráněných trestním zákonem (srov. ŠÁMAL, Pavel. § 15. In: ŠÁMAL, Pavel a kol. *Trestní zákoník I. § 1 až 139. Komentář*. 2. vydání, Praha: C. H. Beck, 2012, s. 219-220).

Nejvyšší soud o úmyslné formě zavinění ve vztahu k trestnému činu podle § 356 tr. zákoníku pochybnosti nemá. Je zcela zjevné, a vyplývá to z celkové orientace obviněného, který, jak již bylo shora uvedeno, se netají svými názory ohledně migrace obyvatel z jiných kontinentů. Obviněný, podle názoru Nejvyššího soudu přinejmenším v úmyslu nepřímém, zcela otevřeně svými články cílil na to, aby ve čtenářích těchto článků vzbudil (či posílil) negativní emocionální vztah k příslušníkům těchto skupin obyvatel (Muslimové, Afričané apod. ...).

Lze tedy uzavřít, že obviněný svůj příspěvek napsal v minimálně nepřímém úmyslu podnítit ve čtenářích nenávist. Vědomostní i volní složka zavinění tedy byla naplněna a v tomto směru je možné souhlasit se soudy obou stupňů, které v jednání obviněného shledaly (nejméně) úmysl nepřímý. Obviněný si byl velice dobře vědom toho, co jeho slova znamenají a jak je čtenáři budou vnímat, a takového následku svým komentářem hodlal dosáhnout.

Navržené výslechy svědků Prof. RNDr. I. B., Ph.D., DSc., L. L., R. K., Ing. R. F., PhDr. Ing. Mgr. J. H. MBA, LL.M., J. F. a Ing. R. V. k rasismu, kulturním rozdílům mezi Západní civilizací a civilizacemi ostatními, islámu a specifik muslimských společností, bezpečnostních rizik pro Českou republiku a Evropu, ekonomických možností České republiky a Evropy vůči tzv. třetímu světu a osobnosti obviněného, za takové situace byly zcela nadbytečné a soudy nepochybily, pokud k opatření takového důkazního prostředku nepřistoupily.

Pokud jde o znak nenávisti, jehož naplnění obviněný rovněž rozporuje, je možno uvést, že nenávist se vztahuje k osobám, jež svým projevem pachatel oslovuje. Projev pachatele tak musí být způsobilý k tomu, aby alespoň potencionálně vyvolal v osobách, které jej budou vnímat, takto silnou negativní emoci vůči chráněné skupině. Nenávist pro potřeby trestného činu podle § 356 nelze rovněž vykládat tak úzce, že by musela být spojena s aktuálním odhodláním těch, v nichž je rozněcována, skutečně chráněnou skupinu zlikvidovat. Stačí, že projev pachatele je způsobilý vyvolat emoci, která obecně (abstraktně) k takovému důsledku vést může – PROVAZNÍK, Jan. § 356. In: ŠČERBA, Filip a kol. *Trestní zákoník. Komentář*. § 205 – 421. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, s. 2948.

V projednávané věci je tedy zřejmé, že při posuzování naplnění znaku nenávisti nebylo nutné zabývat se vnitřním vztahem obviněného ke skupinám obyvatel, vůči kterým směřovaly jeho články, tzn. migrantům, Afričanům, muslimům apod. V případě trestného činu podle § 356 tr. zákoníku totiž znak nenávisti nesměřuje vůči pachateli, ale vůči adresátům jeho projevu. Těmito adresáty přitom byli všichni potencionální čtenáři předmětných článků na internetových stránkách. Pokud jde o způsobilost komentáře obviněného vyvolat u jeho

případných čtenářů nenávisť vůči těmto skupinám obyvatel, ta vyplývá z katastrofické vize budoucnosti nastíněné obviněným, v níž Evropané budou zdecimováni, ztročeni a fyzicky likvidováni Muslimy, Afričany, migranty. Nastínil řešení k okamžitému násilnému zastavení migrace a deportace již usazených mimo evropských přistěhovalců. V této souvislosti uvedl, že „vyhynutí“ Evropanů nastane, pokud nebudou vůči všem těmto skupinám použity silové prostředky a vyzýval k jejich likvidaci ještě před vstupem na území Evropské unie. Současně navrhl medializaci této vize a vyzval k perzekuci přistěhovalců, bez rozlišení důvodu a legálnosti jejich migrace. Takovéto výroky jsou však v demokratickém právním státě založeném na úctě k ústavně zaručeným právům občana a člověka neakceptovatelné a je nutné na ně reagovat trestním postihem.

Z toho důvodu nebylo možné věc obviněného, který svým jednáním naplnil skutkovou podstatu trestného činu podněcování k nenávisti vůči skupině osob nebo k omezování jejich práv a svobod podle § 356 tr. zákoníku posoudit případně s ohledem na subsidiaritu trestní represe pouze jako přestupek, ale bylo na místě uplatnit trestní represí. Zásah do právem chráněného zájmu (objekt trestného činu), kterým je v nyní projednávané věci rovnost lidí bez rozdílu národnosti, etniky, rasy, náboženství, třídních či jiných skupinových rozdílů, byl totiž jednáním obviněného natolik výrazný, že jiný než trestněprávní postih by byl zcela nedostatečný. Se škodlivostí jednání obviněného se dostatečně vypořádal soud prvního stupně v odůvodnění svého rozsudku (odstavec 13), v němž přílehlavě porovnal škodlivost dovolatelova jednání se škodlivostí jednání obviněného ve věci, o níž rozhodl Nejvyšší soud svým usnesením ze dne 31. 1. 2019 sp. zn. 6 Tdo 72/2019. V dané trestní věci obviněná přitom toliko položila otázku, proč nebyly zapáleny autobusy s migranty, aniž by koncipovala obsáhlé úvahy o obecném vyhlazování celých skupin lidí.

Nejvyšší soud konstatuje, že obviněný nemůže své jednání omlouvat poukazem na ústavně zaručenou svobodu projevu. Projevy veřejně podněcující k nenávisti vůči určité skupině osob nebo k omezování práv jejich příslušníků totiž ústavněprávní ochraně podléhat nemohou. V této souvislosti lze poukázat na vyjádření státního zástupce (viz bod 10. tohoto vyjádření) a na judikaturu tam zmíněnou, na kterou odkázal odvolací soud – na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 5. 2018 sp. zn. 3 Tdo 500/2018 a na rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ze dne 2010/2015 o stížnosti č. 25239/13 M'Bala proti Francii. Oba judikáty přílehlavě vyložil a užil na věc dovolatele, přičemž v odůvodnění druhého z nich je vystižen rozdíl mezi americkým a evropským vnímáním mezí svobody slova: „Na druhé straně Atlantiku se situace, po hlubokých ranách zanechaných antisemitismem a nacistickým režimem, vyvinula zásadně rozdílným způsobem a svoboda projevu zde nenabývá zdaleka tak absolutních rysů. Na rozdíl od výše uvedeného pojetí v doktríně Nejvyššího soudu USA je možné určitý projev již pro jeho obsah z veřejné debaty zcela vyloučit. Zdejší pojetí totiž vychází z premisy, podle které je svoboda projevu již ze své podstaty svobodou relativní. V Úmluvě je tato relativita reflektována především zněním druhého odstavce čl. 10 Úmluvy, který obsahuje taxativní výčet důvodů, pro které lze uvedenou svobodu omezit.“ Jak správně uvedl státní zástupce ve svém vyjádření, historické důvody tohoto rozdílu jsou nesporně známy i dovolateli. Evropskou historii naplněnou totalitou, násilím a nenávistí změnit nelze. Jak vyplývá z uvedeného, nelze změnit ani přísnější náhled evropských soudů na meze svobody projevu podněcujícího k nenávisti. Strach Evropanů z extremismu je tak logicky mnohem intenzivnější než strach Američanů. Dovolatelem citované názory amerických autorů na meze svobody projevu jsou tak sice obecně podnětné, avšak v našem právním prostředí neuplatnitelné.

Lze dále dodat, že obviněný nebyl trestně postižen za své názory, resp. politické či jiné smýšlení, nýbrž za to, že veřejně podněcoval k nenávisti k určité skupině obyvatel, a čin spáchal veřejně přístupnou počítačovou sítí. Veřejné podněcování k nenávisti či projevování sympatií k nenávistným hnutím trestní postih za podmínek stanovených v trestním zákoníku vyžaduje.

Z výše citovaného ustanovení vyplývá, že podstatou uvedeného dovolacího důvodu je porušení hmotného práva, tj. typicky trestního zákoníku, a to v tom smyslu, že na skutkový stav, který zjistily soudy prvního a druhého stupně, byl trestní zákoník aplikován nesprávně. V dovolání proti odsuzujícímu rozhodnutí tak lze namítat, že skutkový stav, který zjistily soudy, nenaplnuje znaky trestného činu, jímž byl obviněný uznán vinným. Hmotněprávní povaha dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. zásadně vylučuje, aby pod něj byly podřazovány námitky, jimiž se vytýká porušení procesního práva, tj. typicky ustanovení trestního řádu.

Jestliže jsou s dovolacím důvodem podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. spojeny procesní námitky, Nejvyšší soud k nim zásadně nepřihlíží, ledaže jde o tak podstatné vady řízení, že tím je dotčen celkový charakter řízení jako spravedlivého procesu. V takovém případě je dotčeno základní ústavně garantované právo obviněného na spravedlivý proces a zásah Nejvyššího soudu má podklad v ustanoveních čl. 4, čl. 90 Ústavy. Jde o to, že předmětem právního posouzení může být jen skutek, který byl zjištěn způsobem respektujícím základní ústavně zaručená práva a svobody.

Námitka obviněného, že soud prvního stupně měl podanou obžalobu předběžně projednat, má procesní charakter. Obecně je třeba uvést, že soud je povinen po podání obžaloby tuto přezkoumat a podle obsahu spisu posoudit, zda je jí nutno předběžně projednat v zasedání senátu anebo zda může nařídit o ní hlavní líčení (viz § 185 tr. ř.). Jestliže zjistí, že ve věci není důvod pro předběžné projednání obžaloby, nevydává žádné rozhodnutí, přičemž skutečnost, že ve věci neshledal důvody pro předběžné projednání obžaloby vyjádří tím, že nařídí hlavní líčení, popř. vydá trestní příkaz. Takto ve věci postupoval soud prvního stupně. Zároveň je třeba i zdůraznit, že i případné vady přípravného řízení, které ovšem nemají povahu závažných procesních vad neodůvodňují vrácení věci státnímu zástupci k došetření a v případě skutkových okolností by se muselo jednat o nutnost o objasnění základních skutkových okolností, bez kterých nelze v hlavním líčení rozhodnout a v řízení před soudem by takové došetření bylo v porovnání možností opatřit takový důkaz v přípravném řízení spojeno s výraznými obtížemi nebo by zřejmě bylo na újmu rychlosti řízení [§ 188 odst. 1 písm. e) tr. ř.]. O takovou situaci se v dané věci nejednalo, když přípravné řízení netrpělo žádnou závažnou procesní vadou a v jeho rámci byly objasněny základní skutkové okolnosti.

K uvedené výhradě obviněného je nadto vhodné pro úplnost doplnit, že pokud tento v souvislosti s ní ve svém dovolání odkazuje na odůvodnění svého návrhu na předběžné projednání obžaloby, nelze k této části jeho dovolání přihlížet. Nejvyšší soud považuje za nutné poukázat v souladu s konstantní judikaturou na to, že nemůže přihlížet k námitkám, které nejsou výslovně uvedeny v dovolání, a tudíž dovolatel nemůže úspěšně dovolací argumentaci opírat o odkaz na skutečnosti tvrzené v předcházejících fázích daného trestního řízení a obsažené v jeho dřívějších podáních, výpovědích či závěrečných řečech učiněných před soudem prvního stupně nebo před soudem odvolacím (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 8. 2010, sp. zn. 8 Tdo 940/2010, publikované v Souboru trestních rozhodnutí

Nejvyššího soudu, v Sešitě 69 pod č. T 1325, dále usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 10. 2006, sp. zn. 8 Tdo 1264/2006, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 5. 10. 2011, sp. zn. 5 Tdo 1189/2011, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 7. 2012, sp. zn. 8 Tdo 587/2012).

Rovněž námitka obviněného, v rámci níž zpochybňuje své autorství předmětných textů, má procesní charakter a neodpovídá žádnému dovolacímu důvodu.

Pokud jde o námitky týkající se neprovedení obviněným navrhaných důkazů (konkrétně, že nebyli vyslechnuti svědci Prof. RNDr. I. B. Ph.D., DSc., L. I. R. K. Ing. R. F. PhDr. Ing. Mgr. J. H. MBA, LL.M., J. F. a Ing. R. V. a dále svědci B. C. a D. B.), je nutno v tomto ohledu zásadu spravedlivého procesu vyplývající z čl. 36 Listiny základních práv a svobod vykládat tak, že v řízení před obecnými soudy musí být dána jeho účastníkovi také možnost navrhnout důkazy, jejichž provedení pro prokázání svých tvrzení pokládá za potřebné. Tomuto procesnímu právu účastníka pak odpovídá povinnost soudu nejen o navržených důkazech rozhodnout, ale také (pokud návrhu na jejich provedení nevyhoví) ve svém rozhodnutí vyložit, z jakých důvodů navržené důkazy neprovedl. Jestliže tak obecný soud neučiní, zatíží své rozhodnutí nejen vadami spočívajícími v porušení obecných procesních předpisů, ale současně postupuje v rozporu se zásadami vyjádřenými v Hlavě páté Listiny základních práv a svobod a v důsledku toho též s čl. 95 Ústavy České republiky. Takzvané opomenuté důkazy, tedy důkazy, o nichž v řízení nebylo soudem rozhodnuto, případně důkazy, jimiž se soud podle zásady volného hodnocení důkazů nezabýval, založí nejen nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí, ale současně též jeho protiústavnost. Ačkoliv tedy soud není povinen provést všechny navržené důkazy, z hlediska práva na spravedlivý proces musí jeho rozhodnutí i v tomto směru respektovat zásadní požadavek na náležité odůvodnění přijatého rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 125 odst. 1 tr. ř. nebo § 134 odst. 2 tr. ř. (srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 51/96, sp. zn. III. ÚS 402/05, atd.).

V konkrétní věci pak dle názoru Nejvyššího soudu je vzhledem k rozsahu a povaze provedených důkazů zřejmé, že se o případ tzv. opomenutých důkazů nejedná, neboť za opomenuté byly označeny takové důkazní návrhy, jimiž se soudy obou stupňů řádně zabývaly, avšak rozhodly, že dalšího dokazování či jeho doplnění již není zapotřebí, neboť skutkový stav věci byl náležitě zjištěn ostatními v řízení provedenými důkazy a obviněným navrhané důkazy by neměly na posouzení skutkového stavu věci žádný vliv. Takové rozhodnutí je plně v kompetenci rozhodujících soudů. Odvolací soud příležitostně ve svém rozsudku uvedl, že soud prvního stupně provedl úplné dokazování v rozsahu potřebném pro řádné zjištění skutkového stavu, o němž není důvodných pochyb a tyto důkazy řádně zhodnotil na podkladě svého vnitřního přesvědčení, vycházejícího z uvážení všech okolností projednávaného případu jednotlivě, v jejich souhrnu i ve všech vzájemných souvislostech a postupoval tedy v souladu s ustanoveními § 2 odst. 5 a 6 tr. ř. Skutkové závěry, ke kterým soud prvního stupně dospěl, jsou přesvědčivé a mají svůj podklad v obsahu provedených důkazů. Nejvyšší soud se s rozsahem provedeného dokazování, jakož i s odůvodněním rozhodnutí nalézacího i odvolacího soudu ztotožnil.

Obviněnému nelze přisvědčit v názoru, že postupem odvolacího soudu došlo k porušení jeho práva na spravedlivý proces. Z obsahu protokolu o veřejném zasedání konaném u krajského soudu (č. l. 382-383) však o upření práv obviněného uplatnit svou obhajobu před soudem druhého stupně, a to zvláště v rozsahu znamenajícím porušení jeho práva na spravedlivý proces, nesvědčí. Je z něj patrné, že dovolatel byl příslušným způsobem

o svých právech poučen, že obhájce obviněného dostal prostor k přednesu řádného opravného prostředku, že možnost doplnit takto obhájcem přednesené odvolání byla poskytnuta i samotnému dovolateli. V průběhu veřejného zasedání byl obhajobě poskytnut prostor k tomu, aby přednesla výhrady, které uplatňuje vůči napadenému rozsudku soudu prvního stupně, řízení, které mu předcházelo. Je třeba připomenout, že ustanovení § 216 tr. ř., případně § 235 odst. 3 tr. ř., poskytují procesním stranám (tedy i obhajobě) ve své podstatě první možnost komplexním způsobem reagovat na proběhlé důkazní řízení (důkazy provedené v hlavním líčení či veřejném zasedání) a z hlediska svých zájmů tak poukázat na nedostatky či vady, jimiž je proběhlé řízení zatíženo. V případě řízení u soudu druhého stupně tomu tak není, neboť prostor pro vyjádření stanoviska dané procesní strany ohledně vytýkaných vad poskytuje již samotný opravný prostředek v jeho písemném vyhotovení a následně jeho přednes v řízení před odvolacím soudem. Výslovně to plyne z dikce ustanovení § 263 odst. 5 věty druhé tr. ř., dle níž „... přednese odvolatel své odvolání a odůvodní je ...“.

Ústavní soud pak ve svém usnesení ze dne 9. 1. 2018 sp. zn. I. ÚS 2727/2017 k námitce, že při veřejném zasedání nebylo stěžovateli uděleno poslední slovo, uvedl následující: „*Již ve svém rozhodnutí sp. zn. II. ÚS 218/02 ze dne 19. 8. 2002 Ústavní soud poukázal na odlišný charakter řízení před soudem prvního stupně a před odvolacím soudem, kdy těžiště dokazování leží bezpochyby před soudem prvního stupně, kde je koncentrován prostor pro obžalovaného, aby se vyjádřil k provedeným důkazům a navrhl na svoji obhajobu příslušné důkazy. V odvolacím řízení pak musí být dán prostor stranám k přednesu jejich návrhů a musí jim být poskytnut prostor se k těmto návrhům vyjádřit, to vše za podmínek stanovených příslušnými ustanoveními trestního řádu, upravujících průběh řízení před odvolacím soudem. Ústavní soud se dále ztotožnil s tehdejšími názorem odvolacího soudu, dle něhož trestní řád v zásadě nestanoví právo obžalovaného na poslední slovo v rámci veřejného zasedání, konaného v odvolacím řízení (s výjimkou případu, kdy je prováděno dokazování), na rozdíl od hlavního líčení“.*

Po přednesení návrhů na doplnění dokazování senát odvolacího soudu rozhodne, zda řízení bude doplněno prováděním důkazů. Jestliže odvolací soud rozhodne, že nebudou prováděny žádné důkazy, není třeba strany znovu vyzývat k vyjádření, neboť toto právo již mohly uplatnit v samotném odvolání (§ 249 odst. 3), v písemném vyjádření k odvolání (§ 251 odst. 3) či ve svém vyjádření ve veřejném zasedání (§ 263 odst. 5), a následuje závěrečná porada senátu a po ní vyhlášení rozhodnutí odvolacího soudu.

Za daného stavu proto nelze dospět k závěru, že by označeným postupem soudu druhého stupně došlo k porušení práva obviněného na spravedlivý proces.

Nejvyšší soud tak uzavírá, že část dovolacích námitek obviněného uplatněnému dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. neodpovídala, přičemž nebylo ani zjištěno, že by postupem soudů došlo k porušení práva obviněného na spravedlivý proces, a zbývající námitky obviněného odpovídající uplatněnému dovolacímu důvodu byly shledány neopodstatněnými.

Důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. obviněný uplatnil v návaznosti na důvody dovolání podle § 265b odst. 1 písm. a), g) tr. ř., zjevně tedy v alternativě, že bylo rozhodnuto o zamítnutí řádného opravného prostředku proti rozsudku, přestože byl v řízení předcházejícím takovému rozhodnutí dán důvod dovolání uvedený v § 265b odst. 1 písm. a)

až k) tr. ř. Jestliže je však dovolání ve vztahu k dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. zjevně neopodstatněné a ve vztahu k dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. a) tr. ř. bylo podáno z jiného než zákonného důvodu, plyne z logiky věci, že stejné závěry platí i z hlediska důvodu dovolání podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř.

Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší soud o dovolání obviněného rozhodl způsobem uvedeným v § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř., podle kterého Nejvyšší soud dovolání odmítne, jde-li o dovolání zjevně neopodstatněné. O dovolání rozhodl za podmínek ustanovení § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. v neveřejném zasedání.

Poučení: Proti rozhodnutí o dovolání není s výjimkou obnovy řízení opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 21. 12. 2021

JUDr. Jiří Pácal v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Kristýna Jordánová